

ЗБЕРІГАЧ НАРОДНИХ ТРАДИЦІЙ І ДЕПУТАТ

Про Івана Дмитровича Полюховича, з с.Соломир, до якого приїжджають люди за порадами, вперше на сторінках районки розповідали ще десять років тому. За цей час у житті Івана Дмитровича мало що змінилося – як і раніше, до нього приходять місцеві та приїжджі. Хоча добре знають, що цей чоловік не має медичної освіти, а намагається допомогти людям та всякій домашній живності за відомими на Поліссі традиціями.

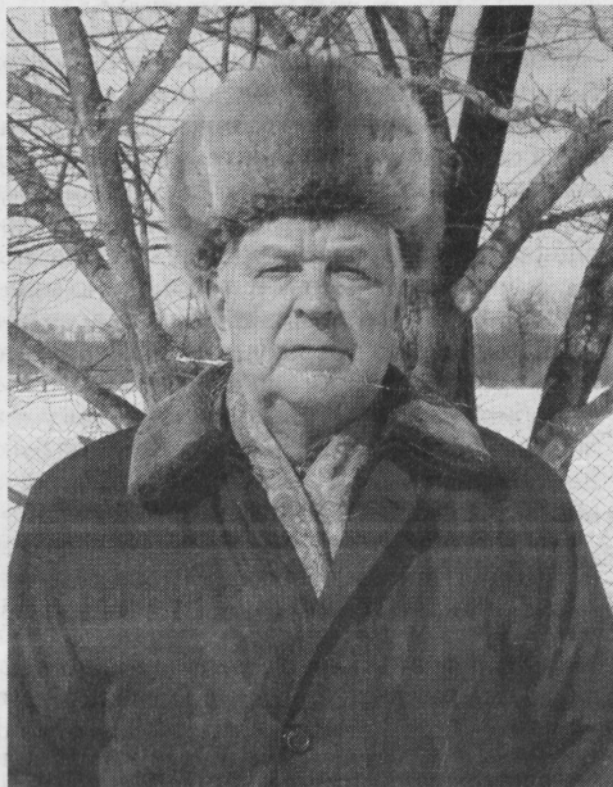
До цього Іван Дмитрович був звичайною людиною. Народився він у 1937 році. Дитинство було нелегким: батько загинув на фронті, а невдовзі він втратив і матір, яка померла, коли йому було всього 10 років. Хлопця та молодших брата і сестру його забрала до себе тітка, материна сестра. Сирітська доля рано змусила його самотужки заробляти свій шматок хліба – ще задовго до повноліття трудився в новоствореному колгоспі, не раз вирушав з старшими односельцями і на уборку урожаю на південь України і навіть у Казахстан. «Дякуючи Богові, завжди на моєму життєвому шляху траплялись хороші люди, які, перейнявшись моєю сирітською долею, допомагали, здавалось, у зовсім безнадійних ситуаціях, - повідує свою життєву історію Іван Дмитрович. - Отож, під покровительством чуйних і небайдужих людей з числа керівників та завдяки власній добросовісній праці, я

дещо з продуктів, які він просив. Поскільки у нас росли внуки і часто, як всі діти, вони хворіли, то ми, бувало, не раз зверталися за допомогою то до одного, то до другого. Вони щось прочитають і дитині кращало. Тож, із вдячності, ми їм і накладем, бувало, у сумку продуктів, бо ж обидва знані діди жили бідненько, обидва були без господинь. То, напевно, як дяку за це, спершу дід з Білорусі, а потім і дід Петрук, на схилі літ, передали мені ті знання і традиції, якими володіли. А може і розгледіли в мені якісь задатки, щоб продовжувати їх справу, бо, наприклад, Петрук чомусь не передав свої вміння дочці...

Проте, передали обидва діди мені не все, що знали. Серницький дід так і сказав, мовляв, всього того, що погане, прокльонів всяких тобі і не треба знати – роби тільки добре людям... Отак, з тих пір років з двадцять і допомагаю людям. Чому цим займаюсь уже стільки часу? Якось, прямо в церкві, коли я тільки починав це, у мене було видіння Ісуса Христа, дух його зійшов на мене і перехрестив. Відтоді я зрозумів, що Господь благословив мене на цю справу, тому і досі виконую ту невидиму місію.

- А з чим до Вас найчастіше звертаються?

рази. А в деяких випадках вистачає всього раз помолитися. Також, дуже багато людей звертається не лише з набутими хронічними хворобами, а й з людськими вроками та прокльонами.

Часто звертаються й коли у господарстві худоба хворіє: кінь, корова та інша домашня живність. Ось, пригадую, один чоловік із Зарічного прибув – у нього череда гусей пішли десь за річку і додому довго не поверталися. Почитав я потрібну молитву, а на другий день дзвінок від нього: «Дмитровичу, дякую, повернулись мої гуси...» Загалом, багато чого було у моєму житті – всього і не пригадаєш...

- Напевно, і людей з їхніми проблемами та хворобами через Вас пройшло за стільки років немало?

- Так. багато людей у мене по-

зумів стати на ноги: здобув у Сарнах фах водія, затим, побудував і свій будинок, одружився...»

Свою трудову діяльність Іван Дмитрович розпочав у колгоспі, затим перейшов водієм у райспоживспілку. Де не працював – всюди старався чесно і сумлінно виконувати свою роботу. Тож невдовзі його, як відповідального працівника, запримітило керівництво райспоживспілки і в 1965 році довірило йому посаду завідуючого магазином в Соломирі. Відтак, разом з дружиною Марією Олексіївною, став вести в селі торгівлю: він – завмаг, вона – продавець. Торгували спочатку в себе у хаті, а коли у 80-х роках у Соломирі побудували магазин, перейшли вже туди. Загалом, пропрацював у торгівлі Іван Дмитрович понад 30 років. Був весь цей час у пошані і серед односельчан, і серед керівництва, адже завжди прислухався до запитів та побажань населення і намагався доставляти потрібні товари споживачам. Відповідно, має ряд відзнак за доблесну працю.

- Ще, коли я торгував, то почав потроху і людям допомагати, - розповідає далі мій співрозмовник. - Це вміння до мене перейшло спочатку від діда, який жив у сусідньому білоруському селі Борки. Тоді кордону ще не було і дід той часто приходив до нас за продуктами. Так ми з ним і познайомилися. А в Серниках жив ще один відомий дід-Петрук, якому я теж не раз доставляв

- Звертаються люди по всяких хворобах, починаючи від нескладних травм, ударів, вивихів, дитячих вроків до серйозних захворювань: епілепсія, головний біль, проблеми з серцем, животом та ін. Навіть з раковими недугами, хоч і рідко, але звертаються. Ще приїжджає дуже багато молодих жінок, які роками живуть у шлюбі і не можуть завагітніти. Таким сила молитви теж допомагає, але потрібно, щоб і самі вони дотримувались певних правил та настанов. От чому в нас часто жінки хворіють? У Євангелії сказано, щоб жінка ходила завжди в спідниці, причому, нижче колін. То і я кажу кожній своїй гості: носи не штани, а спідницю всюди... Проходить час і в тих, хто дотримується порад і живе по Божих заповідях, у когось настає бажана вагітність, хтось виходить заміж, до когось повертається назад чоловік і вдома все гаразд... Пам'ятаю, була колись в мене одна жіночка з Києва, яка довго не могла мати дітей. Вона приїхала на Зарічненщину до родичів і за їх рекомендацією звернулась до мене за поміччю... Помолився я за неї. Деякий час від неї не було ніяких звісток, аж одного вечора телефонує: я така то й така, у мене вже дитинка народилась, спить зараз у ліжечку... Отака справа. І подібних випадків, коли щасливі люди дякували за допомогу, було чимало. Загалом, як мені надано по Божій волі, молитву читаю над людиною три

так, багато людей у мене по-бувало – всіх і не злічити. І не тільки з нашого району чи області, а й з різних регіонів України, Білорусі, Казахстану, Росії. Навіть з неблизької Камчатки та дальнього зарубіжжя приїздили люди за поміччю. Всім старався допомогти по мірі своїх сил. Зараз, звісно, вже менше звертаються – такий тепер складний час, що і бензин дорогий, і роботи в багатьох нема. Зі свого ж боку, розцінок якихось - я ніколи не казав. Кожна людина дякувала по своїх можливостях. А від своїх, серницьких, людей, чи якщо важка якась хвороба, то взагалі нічого не беру...

Отакий він зберігач народних традицій, дорогу до якого перші відвідувачі проклали ще понад двадцять років тому. З того часу рекламу соломирському діду роблять самі люди, які до нього звертаються і яким він допомагав, ставлячи на ноги навіть тих, кому не змогла допомогти традиційна медицина. У повсякденному житті Іван Дмитрович теж непересічна особистість і беззаперечний авторитет, тож недарма вже багато років поспіль односельчани обирають його своїм депутатом до Серницької сільської ради. А ще він входить у церковну раду (двадцятку) місцевого Свято-Дмитріївського храму, адже є дуже побожною людиною і живе з вірою в серці. Каже, що саме з вірою та з Божою волі він і допомагає...

Сергій ТИШКОВЕЦЬ